

Sygn. akt VIII C 2456/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko H. P.

o zapłatę 14.071,37 zł

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2456/18

UZASADNIENIE

W dniu 5 czerwca 2018 roku powód (...) Bank S.A. w W., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko pozwanej H. P. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 14.071,37 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że łączyła go z pozwaną umowa pożyczki z dnia 5 marca 2014 roku. Pozwana nieterminowo dokonywała spłat zobowiązania, na skutek czego z dniem 15 maja 2018 roku zostało ono postawione w stan pełnej wymagalności. Powód wyjaśnił ponadto, że na podstawie art. 95 prawa bankowego wystawił w dniu 5 czerwca 2018 roku wyciąg z ksiąg banku, w którym wskazano wysokość oraz strukturę zadłużenia ciążącego na pozwanej. **(pozew w e.p.u. 3-4v.)**

W dniu 13 lipca 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwana zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Ponadto pozwana wniosła o zwolnienie jej od kosztów sądowych oraz o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana zakwestionowała, aby łączył ją z powodem jakkolwiek stosunek zobowiązaniowy.

Postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego

dla Łodzi-Widzewa w Łodzi. **(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 5, sprzeciw k. 5v.-6, postanowienie k. 12)**

W piśmie procesowym z dnia 8 marca 2019 roku pozwana podtrzymała stanowisko w sprawie wraz z wnioskami zgłoszonymi w treści sprzeciwu.

Postanowieniem z dnia 6 maja 2019 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi zwolnił pozwaną od kosztów sądowych w całości oraz ustanowił dla niej pełnomocnika z urzędu. **(postanowienie k. 33)**

W piśmie procesowym z dnia 4 października 2019 roku pełnomocnik pozwanej z urzędu wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu, które nie zostały zapłacone w całości, ani w części. W uzasadnieniu podniósł, iż powód nie wykazał powództwa, co do zasady oraz wysokości, nie przedłożył bowiem żadnych dokumentów, które dowodziłyby zasadności twierdzeń pozwu, pozwana zaś kwestionuje, aby posiadała jakiegokolwiek zobowiązanie względem powoda, w tym wynikające z przywołanej w pozwie umowy pożyczki.

Tożsame stanowisko pełnomocnik pozwanej z urzędu zajął na rozprawie w dniu 9 października 2019 roku. **(pismo procesowe k. 45-45v., protokół rozprawy k. 46-47)**

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Rozważania w niniejszej sprawie należy rozpocząć od przypomnienia, że zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W konsekwencji w przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że pozwana powinna zapłacić mu należność w wysokości 14.071,37 zł z odsetkami od daty wskazanej w pozwie w związku z zawartą umową pożyczki (to nie na pozwanej spoczywał ciężar udowodnienia tego, że umowy takiej nie zawierała i nie jest zadłużona). Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela zaś stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika. Godzi się także przypomnieć, że zgodnie ze stanowiskiem judykatury, kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 r., I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczki udzielił. Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że powód nie przedłożył żadnego dowodu na okoliczność łączącego go z pozwaną stosunku zobowiązaniowego. Do akt sprawy nie tylko nie została załączona umowa pożyczki, ale nadto jakkolwiek inny dokument (formularz informacyjny dotyczący pożyczki, wniosek o pożyczkę, potwierdzenie przekazania pozwanej środków pieniężnych), którego treść pozwalałaby na wysnucie wniosku, iż strony łączyła umowa stanowiąca źródło żądania powoda. Powód zaniechał nawet przedłożenia wyciągu z ksiąg banku, na który powołał się w uzasadnieniu pozwu, jako na dokument stwierdzający zadłużenie pozwanej. Wyrażnego zaznaczenia wymaga, że pozwana od samego początku kontestowała, aby była dłużnikiem powoda, a zatem to strona inicjująca proces winna wykazać twierdzenie przeciwne, jeśli z faktu

tego chciała wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne. Powinności, o której mowa, powód nawet nie starał się sprostować.

Na marginesie należy w tym miejscu przytoczyć treść art. 207 § 6 k.p.c., zgodnie z którym Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie złożyła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Zgodnie z treścią powołanego powyżej przepisu zaniedbania strony w zakresie zgłoszenia na oznaczonym etapie postępowania twierdzeń i dowodów rodzą poważne konsekwencje, bowiem strona ta traci prawo ich powołania na późniejszym etapie postępowania. W niniejszej sprawie uznać należy, iż to pierwsze posiedzenie przeznaczone na rozprawę wyznaczało dla powoda ostateczny termin na zgłoszenie stosownych wniosków dowodowych, czego jednak powód nie uczynił. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10.07.2003 r., I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24.03.1999 r., I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389). Na gruncie przedmiotowej sprawy nie budzi wątpliwości, że konieczność wykazania legitymacji czynnej powoda istniała niewątpliwie już na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji, skoro twierdzenie to stanowiło podstawę roszczenia dochodzonego niniejszym powództwem. Strona powodowa musiała mieć świadomość niedostatecznej mocy dowodowej złożonych do akt sprawy dokumentów, zwłaszcza, że od samego początku procesu była reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika.

Reasumując, Sąd uznał, że powód nie wykazał zasadności dochodzonego roszczenia, nie przedstawił bowiem żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie, a najpóźniej na pierwszej rozprawie. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Pozwana wygrała proces w całości, a zatem należy jej się od strony powodowej zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 3.600 zł (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz.U. 2015, poz. 1800).

W związku z powyższym Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.